

Η ΜΕΛΑΙΝΑ ΝΥΞ

II

ΑΙ ΦΡΙΚΑΛΒΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΑΠΟΡΟΥ ΝΕΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Τὸ ἔγκλημα

Ἦτο ἡ νύξ τῆς 39 Φεβρουαρίου τοῦ 188 . . .

Τὸ ἔτος ἦτο ἔκτακτον καθόλου· ὁ Φεβρουάριος ὀργισθεὶς ἐπὶ τέλους διότι ἐπὶ ἀπειράριθμα ἔτη ἡδικοῦτο, ἐπὶ ἀθεμίτῳ ὠφελείᾳ τῶν λοιπῶν συναδέλφων του, ἀπεφάσισε μόνις ἦλθεν ἡ σειρά του νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον κυριαρχῶν βιαίως, καὶ μολονότι εἶχε παρέλθει ἡ τριακοστὴ ἐνάτη ἀπὸ τῆς ἐνάρεξως του ἡμέρας, δὲν ἐννόει κατ' οὐδέναν τρόπον νὰ λήξῃ. Ἀλλως τε πλείστοι ὅσαι δεινότεραι συμφοραὶ εἶχον ἐνσκήψει ἐπὶ τῆς γῆς· πλήμμυραι εἶχον συμβῆ, ἔμποροι εἶχον χρεωκοπήσει, ἐπιζωοτία εἶχεν ἀναφανῆ, βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ ἐγένοντο, τὰ ταχυδρομεῖα ἐπρόκειτο ν' ἀναμορφωθῶσι καὶ μυθιστορήματα γαλλικὰ περὶ τὰ ἑκατὸν εἴκοσιν εἶχον μεταφρασθῇ ὑπὸ διαφόρων λογίων νέων.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ Πανεπιστημίου ἐκτύπη τὸ πέμπτον τέταρτον τῆς ἐνδεκάτης νυκτερινῆς ὥρας, ὅτε εἰς ἔφιππος καὶ εἰς προσωπιδοφόρος ἐβάδιζον πεζοὶ εἰς μίαν τῶν ὁδῶν τῶν ἀγροσῶν πρὸς τὰς ὑψηλότερας παρὰ τὸν Λυκαβηττὸν συνοικίας τῆς πόλεως.

Ὁ προσωπιδοφόρος ἦτο ὁ φίλος μου Βαρθολομαῖος Ἐξωφρενίδης, ὅστις ὁμοῦ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐλέγετο Ροβέρτος. Γόνος ἀρχαίου καὶ εὐκλεοῦς οἴκου τῆς νήσου Φωλεγάνδρου, φέρων τὸν τίτλον ἱπποκόμητος, ἐπειδὴ ἡ πατὴρ του εἶχε χρηματίσει ποτὲ ὑποκόμος, ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ βασιλείου διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν τύχην καὶ ἀνέλαβεν ἐντίμως τὸν κόπانون τοῦ ἰγδίου, γενόμενος ὑπὲρ τῆς ἐν τινὶ φαρμακείᾳ. Οὕτως, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ διάστημα τῆς ἡμέρας κατέτριβεν εἰς τὸ ἰγδίον τὰ φάρμακα τὰ προσωρισμένα διὰ τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος, εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ κατατρίβῃ κατόπιν τὰς λοιπὰς τοῦ ὥρας εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μυθιστορημάτων, προσωρισμένων ἀναντιρρήτως εἰς τὴν ἠθικὴν μόρφωσιν καὶ τὴν εὐεξίαν τῆς ψυχῆς.

Ἐκ τῆς δικαίτης ταύτης διεπλάσθη ὁ χαρακτήρ τοῦ Βαρθολομαίου εὐγενῆς, εὐαίσθητος, μαγαλόφρων, ἱπποτικός. Ἐνεκ τῶν ἡμερησίων ἀσχολιῶν του τὸ ὕψος του ἀπέκτησεν ἰδιόζουσαν εἰκονικότητα.

— Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε πλήρης ἀλότης, ἔλεγε συχνάκις, ἀλλ' ἡ ὑπόληψίς μου ἔμεινε διαυγῆς ὡς τὸ πρῶτης ποιότητος κικινέλαιον. Θὰ κατακτήσω τὸ μέλλον μου κατὰ δόσεις καὶ θὰ κατασυντρίψω τὰς δυσκολίας ὡς ἀραβικὸν κόμμι. Θέλω νὰ μάθω καὶ τὰ πλέον ἀπόκρυφα μυστήρια τῆς κοινωνίας ὡς ὁ Ροδόλφος. ὦ! ὑπάρχουσι πολλοὶ Μορδάουντ εἰς αὐτήν! ἀλλ' ἐγὼ θ' ἀννακαλύψω τὰς σκευωρίας τῶν κακούργων, ὡς ὁ Ἐδμόνδος Δαντές, διότι ἀγαπῶ τὴν ἀνθρωπότητα ὡς ὁ Ραούλ ἡγάπα τὴν ὠραίαν Γαβριέλλαν!

Ὁ ἕτερος τῶν δύο μυστηριωδῶν διαβατῶν ἤμην ἐγὼ, ἔφιππος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ συντρόφου μου, διότι προσκόψας ἐπὶ λίθου καὶ ἀλγῶν τὸν πόδα δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ βαδίσω.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερά ὡς ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ὅταν παιανίζῃ ἐν αὐτῇ τὴν νύκτα ἡ μουσικὴ. Ὁ ἀνεμὸς πνέων σφοδρὸς ἀπέσπασε τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τῶν παρ-

θύρων καὶ τῶν βιβλίων ὅσα τυχόν ἤθελον εὑρεθῇ εἰς τὸν δρόμον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Κατὰ διαλείμματα ἤκούοντο οἱ μονότονοι καὶ θλιβεροὶ κρωγμοὶ τῶν μαρμαρίνων γλαυκῶν τοῦ ἀετώματος τῆς Ἀκαδημίας.

Αἶφνης εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ διεγράφη ὑπὲρ τὴν ἀσθενῆ λάμπιν φανοῦ πνευστιῶντος ὡς Μεσσηνέζης ἀγορεύων ἀπὸ τοῦ βήματος, ἡ σκιὰ γυναικὸς μελανειμονούσης, ἥτις βήματι ταχεῖ ἐσπευδεν ἀνερχομένη τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Ἀμφότεροι ἐφρικίσασμεν. Πρὸς στιγμὴν ἀνεστείλαμεν τὸ βῆμα, δηλαδὴ, κυρίως εἰπεῖν, τὸ ἐμψυχὸν ὑποζύγιόν μου μόνον ἀνέστειλε τὸ ἰδικόν του, ἐπειδὴ μὴ ἔχων χαλινὸν νὰ σύρω, ἐσφίγγα ἰσχυρῶς διὰ τῶν χειρῶν τὸν τράχηλόν του.

— Τί τρέχει; μὲ ἠρώτησεν.

— Ἡ γυνὴ ἐκείνη!.. ἐφιδύρισκα.

— ὦ! βεβιαίως ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἀπήντησεν ὑποκώφως μετὰ σαρκαστικοῦ μειδίσματος καὶ μετ' ὀλίγον ἀπήγγειλε σιγὰ τοὺς γνωστοὺς στίχους:

*Τὸ ξεύρει, δὲν τὸ ἀγνοεῖ, γνωρίζει πάσα Φρόνη
Ὅτι ἐκείνη ἡ γυνή, ὅτ' ἡ γυνὴ ἐκείνη . . .*

Καὶ ἐσιώπησεν.

— Πρόκειται πάντοτε περὶ τοῦ μυστηρίου;

— Ναί.

— Ἐχεις τὸ ρεβόλβερ σου;

— Ἐχὼ ἐκεῖνο τοῦ φαρμακοποιοῦ.

— Καὶ ὁ φαρμακοποιὸς ἔχει τὸ ρεβόλβερ τοῦ γείτονος τῆς ἐξαδέλφης του;

— Ὁχι, ἔχει τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ γυναικαδέλφου τοῦ σκυτοτόμου.

Ἐπροχωρήσαμεν ἡ ἀγνωστος ἐννοήσασα τὴν παρουσίαν μας ἐσπευσεν ἔτι μάλλον τὸ βῆμα. σφίγγας δὲ καὶ ἐγὼ τὰς κνήμας μου περὶ τὴν ὀσφύν τοῦ φίλου μου, ἐβιάσα αὐτὸν νὰ ἐπιταχύνη τὸ βῆμα.

Ἡ δὲ μακρόθεν ἐφάνη ἐν παραθύρῳ πεφωτισμένον. Ἡ μυστηριώδης ἀγνωστος ὠδευσεν πρὸς αὐτό, ἡμεῖς δὲ τὴν παρεκολουθήσαμεν.

Ἀρχὴ ἐρμηικὴ ἐπεκράτει εἰς τὴν ὁδόν, οὔτε διαβάτης, οὔτε πτώμα σκύλου δηλητηριασμένου ἐφάνετο πέριξ.

— Ἐκεῖ λοιπὸν συμβαίνουναι τὰ φρικτὰ πράγματα ἅτινα μοὶ διηγήθης; ἠρώτησα τὸν φίλον μου διὰ φωνῆς μόλις ἀκουμένης.

— Δὲν ἔχω πλήρη βεβαιότητα, μοὶ ἀπήντησεν, ἀλλ' ἔχω πλείστας ὅσας πιθανότητας.

— Ροβέρτε! εἶσι βέβαιος περὶ ὧν μοὶ εἶπες;

— Ναί, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς, Λεοπόλδε!

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην Λεοπόλδος ἤμην ἐγὼ.

— Ἐχεις χρήματα; τὸν ἠρώτησα.

— Ναί· ἔχω εἰκοσιδύο Λουδοβίκεα χάλκινα καὶ σύ;

— Ἐγὼ εἶχον ἐν χαρτυνόμισμα τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς Τραπεζῆς...

— Αἶ λοιπόν; . . .

— Τὴν νύκτα μὲν ἀράχνη ὀκνηρά, εὐρούσα αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ παρέλαβεν καὶ τὸ ἐχρησιμοποίησεν ἀντὶ ἰστοῦ.

— Ἔστω, ἄς προχωρήσωμεν!

Καὶ ἐκρύβημεν ὀπισθεν μιᾶς μάνδρας, ἐνῶ ἡ παραδόξος μελανεῖμων ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔκρουε τὸ ρόπτρον.

Βήματα ἤκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα· ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ μία γραῖα ἐπεφάνη εἰς τὸν οὐδὸν, κρατοῦσα ἀντὶ φωνοῦ ἢ κηρίου ὀγκώδη πολυέλαιον. Ὑπὸ τὴν λάμψιν αὐτοῦ ἐφάνη ἡ κλίμαξ ἐπεστρωμένη διὰ πολυτελῶν κατόπτρων τῆς Βενετίας. Τότε μετὰ τῶν δύο γυναικῶν συνήφθη ὁ ἐπόμενος διάλογος.

— Λοιπὸν πῶς πηγαίνομεν; ἠρώτησεν ἡ μελανεῖμων.

— Οἱ πόνοι ἐξακολουθοῦν φρικτοί, ἀπήντησεν ἡ γραῖα.

— Ὡστε εἶνε καὶρός!..

— Βέβαια, εἴστε ἐπάνω.

— Βλέπετε;.. μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου, σφίγγων τὸν βραχίονά μου, ἐνῶ ἡ μελανεῖμων εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, κλείουσα ἐξόπισθὲν τῆς τὴν θύραν βλέπετε ὅτι δὲν ἠπατώμην;... Συμβαίνουν, ὄργια φρικτά, σοὶ εἶπον!.. Ἡκουσες ὅτι ἐγένετο λόγος περὶ φρικτῶν πόνων. Τίς οἶδεν εἰς ποῖα βασανιστήρια ὑπεβλήθη τὸ ἀτυχὲς θῦμα διὰ τὴν ἐνδύωσιν!.. Ὡ Σαρδανάπαλοι, κακοῦργοι!..

Αἱ τρίχες τῆς κόμης μου ἦσαν ἠνωρθωμέναι ἐκ τῆς φρίκης.

— Τί νὰ πράξωμεν; ἠρώτησα μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης τὸν φίλον μου.

— Ἐμπρός! ἀπήντησεν ἀποφασιστικῶς ὁ Βαρθυλομάκτις, ὁ ἐπιλεγόμενος Ροθέρτος, ὅς εἰσέλθωμεν.

— Ἀλλ' ἐὰν μᾶς τύχη τίποτε;.. ἐὰν σὲ φανεύουν;..

— Θὰ πέσω μάρτυς εὐγενοῦς καὶ ἀγίας ιδέας, καὶ ἡ νύξ αὕτη θ' ἀποκληθῇ ὑπὸ τῆς ἱστορίας δευτέρα νύξ τοῦ Ἀγίου Βαρθυλομακίου.

— Ἐχει καλῶς ὅς προχωρήσωμεν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν θύραν ἤκούσθη ἐξερχομένη ἐκ τῆς οἰκίας τελευταία κραυγὴ ἄλγους διατόρος, ὀξεῖα, παρτεταμένη καὶ μετὰ ταῦτα βήματα καὶ κινήσεις, μετ' ὀλίγον δὲ φωναὶ πολλαὶ ἐπαναλαμβάνουσιν τὴν λέξιν

— Ἀρσενικόν! ἄρσενικόν!...

— Ὡ! ἀνεβόησεν ὁ Ῥοθέρτος καὶ αὐτὸ τὸ δραστηκώτατον δηλητήριον μεταχειρίζονται λοιπὸν οἱ κακοῦργοι!

Καὶ ἀρπάζας τὸ ρόπτρον ἔκρουσε τὴν θύραν μανιωδῶς. Παρὰ τὴν θύραν ἦν ἡ γραῖα μετὰ τὸν πολυέλαιον καὶ ἠνοιξεν αὐτήν.

Πρὶν προφθάσῃ καὶ νὰ ἴδῃ τὰ πρόσωπόν μας ὁ φίλος μου τὴν ἠρώτησε:

— Λοιπὸν τί ἀπέγεινεν;

— Ἐτελείωσεν, ἀπήντησεν ἡ γραῖα· ἐλευθερώθηκε δόξα σοὶ ὁ Θεός, καὶ ἔκαμε ἓνα κοτζάμ' ἀγόρι!...

— Ἀγόρι!... ἐπανελάβεν ἐκπληκτος ὁ Βαρθυλομάκτις, ἐλευθερώθη!... λοιπὸν ἡ γυνὴ ἐκείνη μετὰ τὰ μαῦρα;...

— Γεὰ τὴ μαμμή ῥωτάτε; εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν ἡ γραῖα. Ποῖοι εἰσθε τοῦ λόγου σας;

— Εἰμεθα ἡ ἐκδίκησις! ἀνεβόησεν ὁ Ἐξωφρενίδης, ἀφρίζων ἐκ τοῦ θυμοῦ. Ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, ἀνέσχυντε, ... ἄλλως...

Ἡ γραῖα ἀνύψωσε μετὰ κόπου τὸν πολυέλαιον, διὰ νὰ μᾶς παρατηρήσῃ καλλιὸν καὶ ἰδοῦσα τὴν προσωπίδα τοῦ φίλου μου ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου. Ὁ πολυέλαιος ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα φωνοῦσα:

— Χριστέ καὶ Παναγία μου! λωποδύταις!... βοήθεια!...

Οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὤρμησαν ἀμέσως κραδαίνοντες ξύλα, πι-

στόλια, ἐγχειρίδια. Ἰδὼν τὸν κίνδυνον ἐπράπη ἀμέσως εἰς φυγὴν, οὐχὶ ὅμως πρὶν καταφέρει διὰ τοῦ ὑγιοῦς ποδὸς σφοδρὸν λάκτισμα εἰς τὴν στομαχικὴν χώραν τοῦ φίλου μου, ὅστις ἔπεσεν ἀνίστατος.

[Ἀκολουθεῖ].

Ἀββακούμ

Ἡ ΚΑΜΑΡΑ ΣΟΥ

Ὅταν τὸ πόδι μου πατῶ
ἐς τὴν καμαρά σου μόνος χαμνὰ ἄμερα,
ἔτσι νομίζω πῶς πετῶ
σὲ ἄλλη γῆ, σὲ ἄλλον κόσμον σφαῖρα.

Μὲ μὲν λαχτάρα μυστικὴ
τὰ μάτια μου ἀνείγω καὶ πετάζω,
καὶ εἰς τὴν ἐκεί, καὶ εἰς τὴν ἐκεί
μὲ θρόνο βασιλεῖα δὲν τὸ ἀλλάζω.

Θαρρῶ πῶς εἶνε ζωτατὰ
τὰ ἐπιπλα ποῦ εἶν' ἐκεῖ κλεισμένα
καὶ τὰ καθένα των γεννῶ
καὶ μὲν ἐνθόμῃσι γλυκερὰ σὲ μένα.

Σιμὰ ἐς τὴν κλίνη σου, μικρὴ
μὲν λάμπα ποῦ σοῦ φέγγει νὰ κοιμᾷσαι,
καὶ ὁ καθρέφτης ἀντικρὺ
ποῦ σ' ἔκατε περίφανη γλὰ νᾶσαι.

Γύρω ροδέφτερα, πιστά,
πετοῦνε τὰ φιλάκια ποῦ σοῦ δένω
καὶ ἐς τὰ καθένα των ἔμπροσθεν
δὲν βελουδένια χεῖλη διακρίνω.

Μὲν μεθυσμένη μυρωδὰ
ἐς τὴν καμαρά σου γύρω φτερουγίζει
ὅπου σκοπεῖτ' ἀπ' τὴν καρδιά,
ποῦ ἔρρει ν' ἀγαπᾷ καὶ ὅς μὴν ἐλπίζη.

Ἡ καμαρούλα σου μ' ἀρκεῖ
σὰν μὲν γωνιὰ κρυφὴ τοῦ παραδείσου·
Ἄχ' καὶ τὰ πέρινα ἰκεῖ,
ἐλόκληρη τὴν τρότη μου μαζὶ σου!

Guerville

